

IMPERATOR (3) *sb m*

Teksty nie oznaczają é oraz ó; a pochylone.

G pl imperator(o)w (1). ◇ (lat.) sg N imperator (1). ◇ pl A imperatores (1).

Sł stp, Cn brak, Linde bez cytatu.

Cesarz, władca [imperator – cesarz Mymer¹ 11, Murm 174; – hetman, zwierzchny pan, cesarz; imperatores dicuntur omnes – którzykolwiek jaką zwierzchność nad kim mają. Mącz 280c; imperator – najwyższy hetman nad wojskiem, cesarz, rozprawca Calep; cesarz – caesar et augustus quasi augurio consecratus olim dicebatur, nunc imperator summus christianorum caesar vocatur; hetman wielki – summus imperator, imperator castrorum; imperator et administrator belli gerendi; rządźca, rządziciel, sprawca – imperator vitae et necis Cn] (3) : ktorzy [cesarze pogańscy] opánowáwłzy rzecz półpolitą Rzymfką/ włztykim władáli/ máiąc tytuł zwierzchniego Monárchy świeckiego gdy ie Imperatores nazywano NiemObr 159; PowodPr 57.

Wyrażenie: »imperator rzymski« (1): Coż [...] wielu imperatorow Rzymfkich y Krolow przywiodło do okrutn- ności wykonania nád tę Bełtyą (marg) Pochlebłtvo prziczyną Tyrańftwá. (–) Phil G4.

TZ